Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 14. februarja 2012*

„Znamka Skupnosti — Postopek za razglasitev ničnosti — Besedna znamka Skupnosti BIGAB — Absolutni razlog za zavrnitev — Neobstoj slabe vere — Člen 52(1)(b) Uredbe (ES) št. 207/2009“

V zadevi T-33/11,

Peeters Landbouwmachines BV s sedežem v Etten-Leuru (Nizozemska), ki jo zastopa P. Claassen, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa P. Geroulakos, zastopnik,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

AS Fors MW s sedežem v Saueju (Estonija), ki jo zastopata M. Nielsen in J. Hansen, odvetnika,

zaradi tožbe zoper odločbo prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 4. novembra 2010 (zadeva R 210/2010-1) v zvezi s postopkom za razglasitev ničnosti med družbama Peeters Landbouwmachines BV in AS Fors MW,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi N. J. Forwood (poročevalec), predsednik, F. Dehousse in J. Schwarcz, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča dne 24. januarja 2011,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je UUNT v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 11. maja 2011,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenient v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 27. aprila 2011,

* Jezik postopka: angleščina.

ker stranki v roku enega meseca po tem, ko sta bili obveščeni o koncu pisnega postopka, nista vložili predloga za razpis obravnave in je Splošno sodišče na podlagi poročila sodnice poročevalke in člena 135a Poslovnika Splošnega sodišča zato odločilo, da ne bo opravilo ustnega postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Intervenientka, družba AS Fors MW, je 31. marca 2005 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1)), vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

2 Znamka, za katero je bila zahtevana registracija, je besedni znak BIGAB.

3 Proizvodi, za katere se je zahtevala registracija, spadajo v razrede 6, 7 in 12 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo naslednjim opisom:

— razred 6: „navadne kovine in njihove zlitine; neelektrični kovinski kabli in žice; kovinski proizvodi, ki jih ne obsegajo drugi razredi; kovinski zabojniki“;

— razred 7: „stroji in orodni stroji; motorji (razen za suhozemska vozila); sklopke in pogonski deli (razen za suhozemska vozila); poljedelski stroji (razen tistih za ročno upravljanje); roboti za vleko; žerjavi (naprave za dvigovanje)“;

— razred 12: „vozila; naprave za premikanje po zemlji, zraku ali vodi; prikolice s kljuko za dvigovanje; prekucniki; transportne prikolice; prikolice za hlodovino“.

4 Prijava znamke je bila objavljena v *Biltenu znamk Skupnosti* št. 45/2005 z dne 7. novembra 2005 in znamka BIGAB je bila 20. marca 2006 registrirana kot znamka Skupnosti pod številko 4363842.

5 Tožeča stranka, družba Peeters Landbouwmachines BV, je 6. septembra 2007 pri UUNT vložila zahtevo za razglasitev ničnosti te znamke glede vseh proizvodov, za katere je bila ta registrirana. Razlogi za ničnost, navedeni v utemeljitev te zahteve, so bili razlogi, na katere se nanašajo člen 51(1)(b) Uredbe št. 40/94 (postal člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009), člen 52(1)(c) Uredbe št. 40/94 (postal člen 53(1)(c) Uredbe št. 207/2009) v povezavi s členom 8(4) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(4) Uredbe št. 207/2009) in člen 52(1)(b) Uredbe št. 40/94 (postal člen 53(1)(b) Uredbe št. 207/2009) v povezavi s členom 8(3) Uredbe št. 40/94 (postal člen 8(3) Uredbe št. 207/2009).

6 Tožeča stranka intervenientki v bistvu očita, da je bila ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke v slabi veri. Intervenientka naj bi namreč s to zahtevo za registracijo imela en sam cilj, to je preprečiti tožeči stranki nadaljevanje trženja kmetijske opreme pod znamko BIGA, čeprav je tožeča stranka do te znamke imela prejšnjo pravico.

7 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 4. decembra 2009 v celoti zavrnil zahtevo za razglasitev ničnosti.

8 Tožeča stranka je 2. februarja 2010 pri UUNT vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris na podlagi členov 58 do 64 Uredbe št. 207/2009.

9 Prvi odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 4. novembra 2010 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil, pri čemer se je v bistvu oprl na te razloge:

— pravna ureditev, uvedena z Uredbo št. 207/2009, temelji na načelu „prvega vlagatelja“, kar pomeni, da se lastništvo znamke Skupnosti ne pridobi s prejšnjo uporabo, temveč s prejšnjo registracijo;

— eden od odstopov od tega pravila je določen v členu 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ki določa, da se znamka Skupnosti razglasi za nično, če je njen imetnik ob vložitvi zahteve za registracijo te znamke ravnal v slabi veri, slaba vera v smislu te določbe pa pomeni „nepošteno prakso, ki ne ustreza merilom sprejemljivega poslovnega ravnanja“;

— tožeča stranka ni dokazala, da je intervenientka ravnala v slabi veri;

— znamka BIGAB se je namreč uporabljala od leta 1991, pri čemer jo je najprej uporabljal predhodnik sedanjega imetnika te znamke, nato pa ta imetnik, to je intervenientka, tožeča stranka pa je znak BIGA začela uporabljati šele leta 1996;

— poleg te okoliščine je treba navesti dejstvo, da izpodbijani znak izvira iz imena družbe, ki jo je intervenientka pred tem pridobila, to je družbe Blidsberg Investment Group BIG AB;

— intervenientka je tako lahko zahtevala registracijo te znamke kot znamke Skupnosti, da bi okrepila njeno zaščito na evropski ravni; to bi lahko storila tudi tožeča stranka, vendar se ni potrudila, da bi registrirala znak BIGA kot znamko Skupnosti, čeprav ga uporablja od leta 1996;

— teh ugotovitev ne more izpodbiti sodba Sodišča z dne 11. junija 2009 v zadevi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, ZOdl., str. I-4893), saj je bil glavni in predhodni namen intervenientke zaščititi pravice iz znamke na evropski ravni, ne pa preprečiti tožeči stranki uporabe znamke BIGA; indic za ta namen je dejstvo, da je intervenientka izpodbijano znamko uporabljala v več državah Evropske unije, preden je zahtevala njeno registracijo kot znamke Skupnosti;

— glede tega ni zelo važno, ali je intervenientka ob vložitvi zahteve za registracijo vedela ali bi vsaj morala vedeti, da tožeča stranka uporablja znak BIGA, in ali bi tožeča stranka lahko zahtevala določeno raven sodnega varstva neprijavljene znake BIGA na podlagi člena 2.4(1)(f) Beneluške konvencije o intelektualni lastnini (znamke in modeli), podpisane v Haagu 25. februarja 2005, saj je bilo dokazano, da je bila pravica intervenientke v vsakem primeru prejšnja.

Predlogi strank

10 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razveljavi;

— UUNT naloži, naj razglasi ničnost registracije znamke Skupnosti, ki je bila predmet zahteve za razglasitev ničnosti, ali podredno, UUNT naloži, naj razglasi ničnost te registracije v delu, ki zadeva proizvode iz razreda 7;

— UUNT naloži plačilo stroškov.

11 UUNT in intervenientka Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Dopustnost dokazov, ki so bili prvič predloženi pred Splošnim sodiščem

12 UUNT izpodbija dopustnost dokazov, ki jih je tožeča stranka prvič predložila pred Splošnim sodiščem. Gre za prilogi 19 in 20 k tožbi, ki vsebujeta kopije različnih strani, pridobljenih na internetni strani intervenientke, in različnih povzetkov strani, pridobljenih z uporabo iskalnika, ki zadevajo znamke BIFA, FARMA in NIAB.

13 V zvezi s tem je treba pojasniti, da se tožba, vložena pri Splošnem sodišču, nanaša na nadzor zakonitosti odločb odborov za pritožbe v smislu člena 65 Uredbe št. 207/2009 in da je v ničnostnem sporu zakonitost akta treba presojati glede na dejanske in pravne elemente, ki so obstajali ob sprejetju akta. V skladu z ustaljeno sodno prakso naloga Splošnega sodišča ni, da ponovno preuči dejansko stanje ob upoštevanju dokazov, ki se prvič predložijo pred njim. Sprejem takih listin bi bil namreč v nasprotju s členom 135(4) Poslovnika Splošnega sodišča, v skladu s katerim s pisnimi vlogami strank ni mogoče spremeniti predmeta postopka pred pritožbenim senatom (sodba Splošnega sodišča z dne 11. novembra 2009 v zadevi Frag Comercio Internacional proti UUNT – Tinkerbell Modas (GREEN by missako), T-162/08, neobjavljena v ZOdl., točka 17).

14 Iz tega sledi, da je sporne listine, ker so bile prvič predložene pred Splošnim Sodiščem, treba razglasiti za nedopustne.

Vsebinska presoja

15 Tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe navaja en sam tožbeni razlog, ki zadeva neupoštevanje člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009. Meni, da je odbor za pritožbe s tem, da ni ugotovil, da je bila intervenientka ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke kot znamke Skupnosti pri UUNT v slabi veri, napačno uporabil pravo.

16 Kot je odbor za pritožbe pravilno navedel v točki 20 izpodbijane odločbe, sistem registracije znamke Skupnosti temelji na načelu „prvega vlagatelja“, ki je določeno v členu 8(2) Uredbe št. 207/2009. Na podlagi tega načela je znak mogoče registrirati kot znamko Skupnosti le, če tega ne ovira prejšnja znamka, naj gre za znamko Skupnosti, za znamke, registrirane v državi članici ali v Uradu Beneluksa za intelektualno lastnino, za znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici, ali za znamke, ki so predmet mednarodne registracije z učinkom v Unije. Nasprotno pa, ne glede na morebitno uporabo člena 8(4) Uredbe št. 207/2009, zgolj dejstvo, da tretja oseba uporablja neprijavljeno znamko, ni ovira za to, da se enaka ali podobna znamka registrira kot znamka Skupnosti za enake ali podobne proizvode ali storitve.

17 Na uporabo tega načela med drugim vpliva člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, na podlagi katerega je treba znamko Skupnosti razglasiti za nično na podlagi zahteve, vložene pri UUNT, ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi prijave znamke. Stranka, ki zahteva razglasitev ničnosti in zahteva katere temelji na tem razlogu, mora dokazati okoliščine, na podlagi katerih je mogoče zaključiti, da je bil imetnik znamke Skupnosti ob vložitvi zahteve za registracijo te znamke v slabi veri.

18 Sodišče je navedlo več podrobnih pojasnitev, kako je treba razlagati pojem slabe vere iz člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (glej po analogiji zgoraj v točki 9 navedeno sodbo Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli). Tako je navedlo, da se mora slaba vera prijavitelja v smislu te določbe presojati celovito, pri čemer se upoštevajo vsi upoštevni dejavniki v obravnavani zadevi, to so zlasti:

— dejstvo, da prijavitelj ve ali mora vedeti, da tretja oseba vsaj v eni državi članici za enak oziroma podoben proizvod uporablja enak oziroma podoben znak, ki bi ga potrošnik lahko zamenjal s prijavljenim znakom;

— namen prijavitelja preprečiti tej tretji osebi, da bi še naprej uporabljala tak znak;

— stopnja zaščite, ki jo imata znak tretje osebe in prijavljeni znak.

19 Sodišče je v točki 44 sodbe Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, navedene zgoraj v točki 9, pojasnilo, da lahko namen preprečiti trženje proizvoda v nekaterih okoliščinah kaže na slabo vero prijavitelja. Tako je zlasti, če se pozneje izkaže, da je ta registriral znak kot znamko Skupnosti, ne da bi ga nameraval uporabljati, ampak zgolj z namenom, da tretji osebi prepreči vstop na trg.

20 Kot je v točki 30 izpodbijane odločbe pravilno poudaril odbor za pritožbe, je iz izraza, uporabljenega v sodbi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, navedeni zgoraj v točki 9, torej razvidno, da so trije dejavniki, našteti zgoraj v točki 18, zgolj primeri iz celote elementov, ki jih je mogoče upoštevati pri ugotavljanju morebitne slabe vere prijavitelja znamke ob vložitvi zahteve.

21 Tako je treba ugotoviti, da je pri celotni analizi, opravljeni na podlagi člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, mogoče upoštevati tudi izvor izpodbijanega znaka, njegovo uporabo od oblikovanja naprej in poslovno logiko, del katere je vložitev zahteve za registracijo tega znaka kot znamke Skupnosti.

22 V obravnavani zadevi ni sporno, da se je izpodbijana znamka uporabljala od leta 1991, pri čemer jo je najprej uporabljala družba Blidsberg Investment Group BIG AB, začetnice katere predstavlja znamka BIGAB, nato pa od leta 1999 intervenientka, potem ko je pridobila vse pravice, ki zadevajo to znamko. Tožeča stranka pa je začela znamko BIGA uporabljati šele leta 1996. Zadnjenavedena znamka ni bila ob vložitvi zahteve za registracijo izpodbijane znamke predmet nobene registracije niti na evropski ravni, niti na ravni Beneluksa, niti na nacionalni ravni. Te okoliščine dokazujejo, da intervenientka izpodbijanega znaka ni ustvarila ali uporabljala z zavestnim namenom, da bi povzročala zmedo z obstoječim znakom in tako nelojalno konkurirala imetnici tega znaka.

23 Poleg tega je v nasprotju z navedbami tožeče stranke iz poslovnega stališča razumljivo, da je intervenientka želela razširiti zaščito izpodbijane znamke z registracijo te znamke kot znamke Skupnosti. V obdobju pred vložitvijo zahteve za registracijo je intervenientka namreč trgovala s proizvodi znamke BIGAB v vse večjem številu držav članic. Kot je odbor za pritožbe utemeljeno navedel v točki 32 izpodbijane odločbe, je to prepričljiv motiv, ki upravičuje vložitev zahteve za registracijo znamke Skupnosti.

24 Intervenientki tudi ni mogoče očitati, da je izpodbijano znamko registrirala, ne da bi jo nameravala uporabljati in zgolj z namenom, da tretji osebi prepreči vstop na trg, saj so se proizvodi te znamke tržili v številnih delih Unije že pred njeno registracijo.

25 Glede tega je treba poudariti, da je načeloma legitimno, da podjetje predlaga registracijo znamke ne zgolj za kategorije proizvodov in storitev, ki jih trži v trenutku vložitve, temveč tudi za druge kategorije proizvodov in storitev, ki jih namerava tržiti v prihodnosti.

26 V obravnavani zadevi ni bilo nikakor dokazano, da je zahteva za registracijo izpodbijane znamke v delu, v katerem se nanaša na proizvode iz razreda 7, zlasti na žerjave, umetna ali da za intervenientko poslovno ni logična. To velja še toliko bolj, ker ni bilo izpodbijano, da je intervenientka tržila proizvode iz navedenega razreda, čeprav pod drugo znamko. Zato zgolj to, da se je zahteva za registracijo nanašala na proizvode iz tega razreda, v katerega spadajo tudi proizvodi, ki jih trži tožeča stranka, ne more dokazovati, da je bil edini razlog za to zahtevo volja intervenientke ovirati tožečo stranko pri tem, da bi še naprej uporabljala znamko BIGA.

27 Poleg tega okoliščina, da prijavitelj ve ali mora vedeti, da tretja oseba vsaj v eni državi članici za enak oziroma podoben proizvod že dolgo uporablja enak oziroma podoben znak, ki bi ga potrošnik lahko zamenjal s prijavljenim znakom, sama po sebi ne zadošča za ugotovitev prijaviteljeve slabe vere (zgoraj

v točki 9 navedena sodba Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, točka 40). Tako ni mogoče izključiti, da prijavitelj, če na trgu več proizvajalcev za enake oziroma podobne proizvode uporablja enake oziroma podobne znake, ki bi jih potrošnik lahko zamenjal s prijavljenim znakom, z registracijo tega znaka sledi legitimnemu cilju (zgoraj v točki 9 navedena sodba Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, točka 48). Kot je navedla intervenientka, to lahko med drugim velja v primeru, kadar prijavitelj ob vložitvi zahteve za registracijo ve, da tretje podjetje uporablja znamko, za katero se zahteva registracija, in pri svojih strankah ustvarja vtis, da uradno prodaja proizvode, ki se tržijo pod to znamko, čeprav za to ni dobilo dovoljenja.

28 Očitka glede nedoslednosti, ki naj bi izhajala iz tega, da je intervenientka poskrbela za to, da je kot znamko Skupnosti zavarovala izpodbijano znamko, ne pa dveh drugih znamk, katerih imetnica je, in sicer znamk FARMA in NIAB – tudi če bi ga bilo mogoče šteti za dopustnega, glede na to, da je bil prvič naveden pred Splošnim sodiščem – ni mogoče sprejeti. Člen 5 Uredbe št. 207/2009, ki določa, da je imetnik blagovne znamke Skupnosti lahko vsaka fizična ali pravna oseba, določa namreč zgolj možnost registracije, ki je v celoti prepuščena presoji imetnika znamke. Iz tega sledi, da dobre vere prijavitelja znamke ne more omajati zgolj dejstvo, da je ta prijavitelj imetnik drugih znamk in da ni zahteval registracije teh znamk kot znamk Skupnosti.

29 Obstoja slabe vere intervenientke tudi ne dokazuje zgolj okoliščina, da se je ta odpovedala registraciji znamke BIGAB kot znamke Beneluksa, saj je izbira glede zavarovanja znamke na nacionalni ravni, na ravni Beneluksa ali na ravni Skupnosti odvisna zgolj od poslovne strategije njenega imetnika, zato se niti UUNT niti Splošno sodišče ne moreta vmešavati v tako presojo.

30 Dodati je treba, da je mogoče za presojo obstoja slabe vere prijavitelja znamke upoštevati stopnjo prepoznavnosti znaka ob vložitvi prijave z namenom njegove registracije kot znamke Skupnosti, saj bi taka stopnja prepoznavnosti lahko jasno upravičila interes prijavitelja po zagotovitvi večje pravne zaščite njegovega znaka (zgoraj v točki 9 navedena sodba Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, točki 51 in 52).

31 V zvezi s tem se je izpodbijana znamka ob vložitvi zahteve za registracijo uporabljala že približno štirinajst let. Poleg tega, kot je odbor za pritožbe navedel v točki 32 izpodbijane odločbe, je v letih pred registracijo te znamke kot znamke Skupnosti njena razširjenost v Evropi rasla. Ta rast je okrepila prepoznavnost te znamke, kar utrjuje trditev, da je intervenientka imela legitimen poslovni interes za zagotovitev širše zaščite te znamke in da zato ni bila v slabi veri ob vložitvi zahteve za registracijo.

32 V teh okoliščinah ni pomembno, ali so bili proizvodi, ki jih tožeča stranka trži pod znamko BIGA, podobni ali enaki proizvodom, ki jih trži intervenientka pod izpodbijano znamko, ali ne, saj nikakor ni bilo dokazano, da je bil edini namen registracije preprečiti tožeči stranki, da še naprej uporablja znamko BIGA.

33 Prav tako dejstvo, da je intervenientka nekaj tednov pred tem, ko je pridobila registracijo izpodbijane znamke, tožečo stranko in neko drugo družbo uradno opomnila, naj prenehata uporabljati znak BIGA v poslovnih odnosih, ne pomeni indica slabe vere, saj taka zahteva spada med pravice, ki so del registracije znamke kot znamke Skupnosti in ki so urejene v členu 9 Uredbe št. 207/2009.

34 Argument tožeče stranke, da je znak BIGA uporabljala v državah Beneluksa, preden se je izpodbijani znak začel uporabljati na tem ozemlju, pa ne more izpodbiti domneve dobre vere intervenientke ob vložitvi zahteve za registracijo. Ta okoliščina, čeprav bi bila dokazana, namreč ne bi izpodbila ugotovitve, da je bila izpodbijana znamka uvedena in se je uporabljala v poslovnih odnosih pred znamko tožeče stranke. Poleg tega, kot je odbor za pritožbe navedel v točki 26 izpodbijane odločbe, tožeči stranki načeloma nič ni preprečevalo, da bi registrirala znamko BIGA na nacionalni ravni, na ravni Beneluksa ali na ravni Skupnosti, s čimer bi jo zavarovala pred registracijo izpodbijane znamke kot znamke Skupnosti.

35 Nazadnje, očitka glede napake, ki naj bi jo storil odbor za pritožbe s tem, da se je skliceval na „dobre poslovne običaje v industrijskih in trgovinskih zadevah“ iz člena 12 Uredbe št. 207/2009, da je opredelil slabo vero v smislu člena 52(1)(b) te uredbe, ni mogoče sprejeti.

36 Res je, da imata ti določbi različen predmet, saj se ena nanaša na ravnanje tretje osebe do imetnika znamke, druga pa na ravnanje samega imetnika ob vložitvi zahteve za registracijo znamke kot znamke Skupnosti. Vendar odbor za pritožbe ni storil nobene napake s tem, da je napravil to primerjavo, ki jo upravičuje dejstvo, da je namen teh dveh določb sankcionirati nepoštena poslovna ravnanja.

37 Vsekakor pa se odbor za pritožbe pri razlagi pojma slabe vere v smislu člena 52 Uredbe št. 207/2009 ni oprl zgolj na to primerjavo. Nasprotno, kot je razvidno iz točk 22 do 34 zgoraj, je pravilno uporabil načela razlage, ki jih je v zvezi s tem določilo Sodišče v sodbi Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, navedeni zgoraj v točki 9.

38 Glede na zgornje navedbe je treba ugotoviti, da je odbor za pritožbe v točki 33 izpodbijane odločbe pravilno ugotovil, da tudi če je intervenientka vedela ali bi morala vedeti, da tožeča stranka uporablja znamko BIGA za trženje vertikalnih mešalcev živil, s tem, da je predlagala registracijo izpodbijane znamke, ni ravnala v slabi veri.

39 Iz tega sledi, da je treba edini tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen, kot tudi tožbo v celoti.

Stroški

40 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

41 Ker tožeča stranka s predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi UUNT in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Peeters Landbouwmachines BV se naloži plačilo stroškov.

Forwood Dehousse Schwarcz

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu 14. februarja 2012.

Podpisi